

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Правова культура є невід'ємною частиною загальної культури суспільства і найважливішою засадою демократії. Існування сильної, європейської держави немислиме без високо рівня правосвідомості її громадян. Тому, на нашу думку, питання правового виховання є надзвичайно актуальним в реаліях сучасного життя. На сьогоднішній день організація правового виховання молоді – це важливий аспект розбудови нашої країни.

Метою статті є висвітлення особливостей правового виховання української молоді, студентів-педагогів, зокрема.

Дослідженню особливостей правового виховання займалися такі вчені як А. Гусенко, В. Владимірова, В. Головченко, В. Лисогор. Питання ж правого виховання студентів педагогічних спеціальностей потребує подальшого дослідження, що й зумовило наш вибір.

Висока правова культура – важливий чинник формування гармонійно розвинутої особисті. Адже просто неможливо уявити собі високоінтелектуальну людину, яка б не знала своїх прав та обов'язків, не була ознайомена з Конституцією і не могла б захистити себе у найпростіших правових ситуаціях.

Правове виховання майбутніх педагогів - особливо важливе завдання. Адже вчитель – це людина, яка працює з дітьми – членами суспільства, майбутніми громадянами держави. Педагог не просто дає «сухі» знання дітям, він впливає на формування особистості. Можна сказати, що теперішня плеяда вчителів формує майбутнє покоління і таким чином впливає на долю цілої країни. Ми переконані, що висока право культура педагога – необхідна умова його професіоналізму. Варто зазначити, що розрізняють три види правової культури:

- 1) правова культуру суспільства;
- 2) правова культуру особи;
- 3) правова культуру професійної групи.

Ми вважаємо, що правову культуру студента-педагога, варто розглядати в контексті правової культури особи.

Правова культура особи не є вродженим явищем, вона формується внаслідок спілкування з іншими людьми, участю в різних видах діяльності.

Виняткове значення для становлення правової культури має правове виховання. Воно спрямоване на формування правосвідомості, навичок та звичок правомірної поведінки, усвідомлення необхідності правової самоосвіти.

Важливу роль у формуванні правової культури людини відіграє не тільки сім'я, навколишнє оточення, а й освітнє середовище. Школа, коледжі, ліцеї, ВНЗ – освітні установи, які мають закладати базу правосвідомості людини.

Метою правового виховання є забезпечення студентів найважливішими юридичними знаннями, формування усвідомлення своїх прав та обов'язків, формування поваги до Конституції України, готовність працювати на благо держави.

Завданнями правого виховання у вищих навчальних закладах є:

1. Отримання правових знань. Навчальний виховний процес – основне джерело інформації про право і правові відносини.

2. Формування правосвідомості як сукупності правових уявлень, поглядів, переконань і почуттів, що визначають ставлення особистості до вимог законів, регулюють її поведінку в конкретній правовій ситуації [3, с.267]. Основа правосвідомості – це отримані юридичні знання.

3. Вироблення навичок і умінь правомірної поведінки. Під правомірною поведінкою слід розглядати суспільно корисну правову поведінку особи (дія або бездіяльність), яка відповідає розпорядженням юридичних норм і охороняється державою [2, с. 121].

4. Навчити студента поважати державу і право, розуміти необхідність дотримання вимог законів.

5. Сформувати нетерпиме ставлення до правопорушень і злочинності

6. Подолати правовий нігілізм.

Засобами правового виховання студентів є:

– розроблення спеціальних навчальних дисциплін, які б давали студентові найнеобхідніші знання у галузі права;

– ознайомлення студентів із нормативно-правовими актами;

– проведення організаційно-освітніх заходів – прес-конференцій, брифінгів, зустрічей, тематичних семінарів;

– ознайомлення із юридичними газетами, радіо-і телевізійними журналами, які сприяють поширенню правових знань.

Результатом дії механізму правового виховання є рівень правової вихованості особи.

Правова вихованість — внутрішній духовно-правовий стан, у якому перебуває особа в момент прийняття рішення про те, як поводити себе у тих чи інших обставинах [1, с. 116]. Правова вихованість – це не тільки обізнаність у сфері правознавства і ознайомлення з юридичними приписами, це й рівень поваги до права, усвідомлення людиною закону як найвищої суспільної цінності.

Варто зазначати, що правове виховання не є відокремленою складовою виховання в цілому. Воно тісно пов'язане з іншими видами виховання – моральним, політичним, трудовим. Фактично всі інші види виховання є субправовими, бо так чи інакше пов'язані з елементами правового виховання.

Правову культуру особистості залежно від рівня її правової вихованості поділяють на низьку, звичайну та високу. Для пересічного громадянина звичайний рівень правової культури є цілком оптимальним варіантом існування [4, с. 23]. Але, на нашу думку, висококваліфікований педагог має володіти високим рівнем, бо головною його задачею є передача знань молодшому поколінню.

Проведене дослідження дало можливість зробити висновок, що правове виховання – це важлива галузь педагогічної науки, яка потребує детального вивчення. Адже демократична, правова держава немислима без високого рівня правосвідомості її громадян. Обираючи європейський вектор розвитку, ми тим самим утверджуємо верховенство закону в усіх сферах суспільного життя. «Фундамент» правової освіченості закладає школа, тому висока правова культура педагога – запорука якісного правового виховання школярів, а отже, свідомих громадян України.

Список використаної літератури

1. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник / О. Ф. Скакун. – Харків : Консул. – 2001. – 656 с.
2. Гусенко А. Поняття та сутність правової культури студентів. // Наукові праці. Серія: Педагогіка. – 2016. -№258
3. Фіцула М.М. Педагогіка: Навчальний посібник для студентів вищих педагогічних закладів освіти. – К.: Видавничий центр “Академія”, 2002. – 528с.
4. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів] / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; За ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України О. В. Петришина. — Харків: Право, 2009. — 584 с.

Карина Половинка

ПОЄДНАННЯ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ У ВИВЧЕННІ ПЕДАГОГІКИ

*«Не той учитель, хто отримав виховання
та освіти вчителя, а той, у кого є
внутрішня потреба в тому, що він є,
повинен бути і не може бути іншим»*

Л.М. Толстой

Навчаючись у педагогічному університеті, студенти повинні розуміти, що їх чекає у майбутньому робочому процесі і, що на вчителя покладається ряд складних завдань. Його діяльність не обмежується лише передачею знань. Більшою частиною від нього залежить виховання в учнів загальнолюдських цінностей, почуттів.

Діти зазвичай наслідують дії старших, авторитетних для них людей. В першу чергу, вони копіюють своїх батьків. Але іноді, вчитель стає для них авторитетнішим за них. Його слова і дії перестають піддаватися сумнівам і сприймаються, як належне, щось дійсно правильне. Тому влаштовуючись на роботу вчитель має знати як діяти в тих чи інших ситуаціях.

Під час навчання в університеті студенти мають можливість проходити педагогічну практику у середніх школах, тим самим вони закріплюють теоретичні знання практичними. Але після таких занять на парах педагогіки знову вивчається теорія. Що якби студенти ділилися своїм досвідом?

У вивченні правил бізнесу та менеджменту ми можемо зустріти метод кейсів, який ще називають аналізом конкретних навчальних ситуацій - це техніка навчання, що використовує описання економічних на соціальних ситуацій. Кейс - це події, які реально відбулися в певній сфері діяльності і є основою для проведення обговорення в академічній групі під керівництвом викладача. У більшості випадків при використанні кейсу учасникам попередньо надається можливість ознайомитись із переліком обставин, підґрунтям яких є реальні чи уявні ситуації. Кейсовий метод навчання почав застосовуватися ще на початку ХХ ст. в галузі права і медицини. Провідна роль в розповсюдженні кейсового методу належить Гарвард-